

ANNEMONE

The background of the cover is a dark, atmospheric illustration. It features a woman with long, flowing red hair, wearing a crown adorned with red flowers and a blue dress with a white collar. She is looking slightly to the left. In the background, a three-masted sailing ship is visible on the left, and a large, dark rose is on the right. The overall color palette is dark with highlights of red and blue.

TAJEMSTVÍ OSUDU

VLADISLAVA HEROUTOVÁ

ANEMONE TAJEMSTVÍ OSUDU

VĚDISLAVA HEROUTOVĚ

Říkonín, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Říkonín 22, Brno – venkov
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 79. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © **Vladislava Heroutová**

Obálka © Vladislava Hetoutová

Korektura a redakce: Lenka Češková, Natália Ivinová

Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její část
nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis, 042025

ISBN

978-80-53031-65-3 epub

978-80-53031-66-0 PDF

978-80-53031-68-4 mobi

Anotace:

Myšlenka, že je nám vše předem určeno – to je tajemství našeho osudu. Co když se ale vidině nevyhnutelnému budeme muset postavit čelem? A přesně to čeká Annemone a její přátele.

Po záhadném vzkazu od krále Agniho se opět vydají na palubu lodi Siréna, aby čelili nástrahám na nebezpečnostvím zmítané cestě směr ostrov Hvaghor. Jedna z nich má podobu mořské čarodějky, která jim právě zmiňovaný osud zobrazí. Ne vždy je však královské rozhodnutí to správné a způsob, jakým si ho vyloží nebo se pokusí vyplnit, je už na nich.

Věnováno všem utopistům, kteří už našli ideální představu světa ve své duši.

Hlavou jí opět probleskla stopa po včerejší noční můře. Opakovala se každou noc. Vlastně ani netušila, zda to byla skutečná vzpomínka, nebo jen iluze. Jako by se její duše na tento krátký okamžik snění přemístila z těla do jiné dimenze. Cítila naprostou prázdnotu. Ticho. Úplnou tmou, která ji obklopovala. Následoval silný záblesk zeleného světla, které ji silně stisklo a vytáhlo z útrap podsvětí. Přesto, že její tělo bylo bez známek života sotva pár desítek sekund, jí samotné to připadalo jako měsíc života. Nekonečně dlouhý moment, kdy mohla počítat každý úder svého srdce. Z této děsivé můry jí vždy probudil pohled na Drittana, klečícího nad ní. Bylo to jako probudit se do sna ze snu. Děsivější než samotný sen byla však představa toho, co ji nejspíše čeká po smrti. Annemone na to nechtěla myslet. Nehodlala si zatěžovat vědomí i přes den a prudce zatřásla hlavou. Její mysl se vrátila k hlasité konverzaci ostatních. Byla dávno hluboká noc a všechna světla v celém hradě již dávno pohasla. Jen jedno jediné stále zářilo, přestože se už všichni po oslavě uložili ke spánku. Pochodně plály v hradní knihovně, kde se shromáždili vládci všech království Hivránie a popíjeli pálenku z černých hrušek.

„Tohle je snad blbý vtíp, nemyslíš?“ zakřičel Blaze, vládce Vedgarské říše, směrem k Drittanovi, jenž měl hlavu zabořenou v mapách okolních ostrovů a hledal tu správnou. Neodpověděl a ignoroval bratrovy opakující se stížnosti.

„Počkat, vysvětlí mi už konečně někdo, o co tu jde?“ řekla zmateně Annemone, jež sice nahlédla do dopisu jako jedna z prvních, přesto byla asi jediná, kdo nechápal souvislosti.

„To by mě taky zajímalo,“ zasyčel Zale.

Thomas, stále rozladěný touto zprávou, pochodoval po místnosti sem a tam, než ho Cora prudce chytl za ruku a zastavila. Nejspíš i jí lezla na nervy jeho špatná nálada a zamračeně na něj kývla, aby se usadil. Přestože zde původně ani nechtěl být, nakonec uposlechl a přesunul se na sesli hned vedle sestry.

„Co kdyby ses laskavě uklidnil a nechal mě to objasnit,“ začal Drittan hned po tom, co vytáhl mapu, již našel na dně truhlice. Všichni k němu přistoupili a v kruhu pohlédli na stůl. Pergamen byl rozvinutý přes celou šíři nábytku. Silně se z něj přitom zaprášilo a vybledlý inkoust tak všem odhalil malbu jiné země.

„Tohle je ostrov Hvaghor, také zvaný jako Říše věčného prachu. Je od nás několik dní plavby a...“ začal Drittan s pohledem upřeným na Ann a Zala.

„Jo jasně, tohle všichni víme, studovali jsme zeměpravu i historii...“ začal reptat Thomas, ale sestra do něj prudce strčila. Už měla jeho teatrálního chování plné zuby a donutila ho mlčet i fyzicky. Nechápatě se podíval kolem sebe a spatřil zamračenou Annemone. Ta si králova slova chtěla vyslechnout bez vyrušování a věčného skákání do řeči.

„Aha, tak ne všichni,“ dodal a sklopil pohled.

„Pořád nechápu, proč nám to říkáš? Má to něco společného s tím, kdo ti napsal ten dopis?“ zeptal se Zale a Drittan na chvíli utichl.

„Ten, kdo mi ten dopis poslal, se jmenuje Agni. Král ostrova Hvaghor. Arlův bratr,“ řekl vážně.

U stolu najednou zavládlo hrobové ticho. Jako by ani nedýchali. Pro některé to byla zpráva, kterou slyšeli poprvé

v životě. Pro jiné zase vzpomínka na zapomenutého člena královské rodiny.

„Počkej, cože? Chceš mi říct, že tento dopis ti napsal tvůj... STRÝC? A co to má jako znamenat?“ otázal se znovu Zale a vytrhl při tom kus papírku Ann z ruky. Otočil ho ke světlu, aby si ho znovu přečetl.

„Nastala vaše chvíle. A.“ To bylo jediné, co v něm stálo, a Zale byl ještě více zmatený než dříve. Byl to zřejmě tajný vzkaz, kterému mohli rozumět pouze Arlovi synové, a neznačil nic dobrého.

„Co to sakra je? Co je vaše chvíle? Proč jsi nás zavolal, Drittane?“ vybuchl Thomas vzteky a uslyšel u toho hlasité mlasknutí své sestry. Nejspíše ho chtěla momentálně umlčet mnohem násilnějším způsobem, a proto od ní raději poodstoupil o kus dál.

Blaze se smutně podíval na Drittana. Během konverzace pochopil, o co se jedná. Děsil se této chvíle od dob otcova plánu s příchodem nové následnice. Doufal, že toto téma nebudou muset nikdy více otevřít. Viděl bratra hlasitě oddechnout před tím, než promluvil.

„Jde o jistou dohodu. Slib, který kdysi dali dva bratři svému otci,“ začal vyprávět a všichni v tichosti poslouchali jeho příběh. „Když se mému dědovi, králi Keiranovi, narodili dva synové, Arlo a Agni, byl nejdřív zklamaný. V každém rodě upřednostňovali narození dcery kvůli zachování a pokračování linie. Ale když o pár let později ve Vedgarském království dospěla do věku na vdávání naše matka, královna Wenna, viděl v tom příležitost a zasnoubil ji se svým starším synem Arlem. Po korunovaci našeho otce nechal svému druhému synovi ostrov Hvaghor, jenž spadl pod správu Hivránského království. Tehdy to strýce velmi naštvalo. Chtěl vládnout Hivránii místo otce, ale...“

Zale mu skočil do řeči: „No, to je opravdu hezká historka, ale pořád nechápu souvislosti. Myslel jsem, že nám vysvětlíš, co znamená tento vzkaz.“ Prudce papír vztyčil králi před nose.

„Možná kdybys mě to nechal dokončit, tak bys jej

pochoпил,“ odsekl a Ann pohladila svého bratra po paži, aby ho utišila. Drittan si hlasitě oddechl a pokračoval ve vyprávění. Neustále ho někdo přerušoval. Ani pro něj nebylo jednoduché si tento příběh oživit. „Keiran tehdy doufal, že mu jeden z jeho synů zajistí narození vnučky, a tak bude mít jistotu dalších potomků. Po mém narození však naše matka zemřela a král zlomil nad Arlem hůl. Na své smrtelné posteli zapřísáhl své dva syny, aby zajistili království dědičku, jež porodí dalšího následníka se schopnostmi. To, co však byl náš otec schopný udělat, překročilo všechny meze zdravého rozumu.“ Zarazil se a podíval se na Ann, která už tušila, jak tento příběh skončí. „Upnul se tehdy na jedinou ženu v království, která schopnosti měla...“ dodal.

Zale ho však hned zarazil a začal křičet: „Víš co? Tady mi to konečně začíná dávat smysl. Celý ten debilní příběh tvého otce. Jenom kvůli nějakému slibu se snažil za každou cenu získat Gaiu a po neúspěchu ji raději vyštval z království. Proto ze vzteku z prohry vypálil celou zem? Proto vraždil každého, kdo mu zkřížil cestu, a to včetně mého otce?“ křičel tak nahlas, až se Ann klepala strachy. Všechen ten hněv a zrada v Arlově srdci byly právě kvůli tomuto slibu. Všechna ta bolest vycházela z jeho zhrzené duše. Tak moc si tehdy přál splnit otcovu vůli, že ze vzteku napáchal tolik zla. Annemone pohlédla při této myšlence na Blaze. Jejich oči se střetnuly. Oba v tu chvíli mysleli na to samé. Až moc si právě uvědomoval své chování. Jak si přál tehdy vyhovět otcí. Podobal se mu více, než by si sám přiznal nebo dokázal připustit. Přesto pro něj bylo tehdy štěstí jeho bratra důležitější než touha po uznání.

„Jenom kvůli tomu, že se bál, aby mu bratr nevzal království? Proto si nechal přivést Ann? Proto se ji snažil za každou cenu dát za ženu jednomu z vás? Tajně doufal, že ji jeden z vás zbouchne dřív, než mu bratr sebere trůn, to mi chceš kurva říct?“ pokračoval a oba bratři jen hrdě pozvedli hlavu, aniž něco řekli. Jenže Annemone už slyšela dost a do očí se jí nahrnuly slzy. Oběma bratrům slepě důvěřovala, přesto jí tuto skutečnost zatajili. Její důvěra byla opět nalomena a raději odvrátila svůj

pohled do strany. Měla hlavu příliš zaplavenou špatnými myšlenkami. Vzpomínku na noční můru vystřídala představa Arlova jednání.

„A víš co?“ řekl už vážněji Zale a pomalu přistoupil k Drittanovi. „Vůbec nechápu, proč jsem se nechal od sestry přesvědčit, že je v tobě něco dobrého,“ zasyčel.

Drittan jen zatnul čelist. Neměl mu na to co říct. Nehodlal ho přesvědčovat o svých úmyslech.

„Věděl jsi celou dobu o té dohodě?“ zeptal se Thomas, který se zdál očividně klidnější než předtím, ale nedostalo se mu žádné odpovědi.

„Ty jsi věděl, proč to tvůj otec dělá?“ zeptala se tentokrát Annemone a jí jako jediné po chvílce odpověděl.

„Jasně, že jsem to věděl, Ann. Celou dobu jsme to oba s Blazem věděli. Věděli jste tu všichni moc dobře, proč a na co chtěl náš otec Annemone. Celou dobu jsem ti to říkal a taky jsem ti říkal, že můj záměr to nebyl. Moje city k tobě byly skutečné a neměly s tou dohodou nic společného. Věděli jste, jaký Arlo je a co udělal. Jenom už znáte důvod,“ osočil je.

„Co tvůj strýc chce?“ otázala se znovu Ann.

„Uplatňuje si nárok na trůn. Dozvěděl se o Arlově smrti.“

„Proto jsi připsal na poslední chvíli tu větu o ochraně království?“ podivila se a sebrala doslova Drittanovi vítr z plachet. Vyděšeně se na ni podíval a snažil se jí vše vysvětlit. Věděl, že si toho tehdy všimla, a nyní i pochopila příčinu.

„Ann... já nemohl jinak, to moc dobře víš,“ bránil se.

Ostatní tato otázka zarazila.

„Cože? O čem to mluví?“ zeptal se Thomas.

„Asi jsem byla jediná z vás, kdo si přečetl, co podepisuje. Právě jsme se všichni upsali k tomu, že budeme bojovat s Agnim,“ dodala.

„Dobře mě poslouvej! Po tom, co přišel ten dopis, jsem nechtěl království rozdělovat vůbec. Udělal jsem to, protože jsem dal slib. Slib, že vám vrátím vaše království. A ten jsem dodržel.“

„Jaký slib? Věděl jsi, že proti Agnimu nechceš stát sám,

a proto jsi nás obelstil?“

„A co jsem měl jiného dělat? Jestli se Agni rozhodne napadnout Hivránii, nemusí nám stačit ani všichni vojáci z celého ostrova, abychom ho porazili. Já už se znova nehodlám koukat, jak je celá země v plamenech. Jednou už jsem to viděl a zdá se mi o tom každou noc. Jde mi pouze o záchranu naší země, a pokud vám ne, tak prosím, ale já za ni hodlám bojovat. I bez vás,“ okřikl ji a vztekle se podíval na ostatní, až mu zčernaly žíly kolem obličeje. Nikdo se s ním už v tu chvíli nechtěl hádat a zbytečně rozpoutávat bitvu i mezi sebou.

Dlouho vládlo hrobové ticho, které nakonec prolomil thulský král. Vykročil jako jediný vpřed. Přivřel své bledě modré oči, jako by nejdříve vyslal králi varování.

„Tak jo. A máš nějaký plán?“ zeptal se posměšně.

„Mám,“ odsekl Drittan, jelikož byl stále našťvaný na Ann. „Popluji totiž na ostrov Hvagher jako první,“ dodal a všichni se zděsili.

„Počkej, tohle je tvůj plán? Jet nepříteli naproti?“ zeptal se Zale a stoupl si před svou sestru, jako by se ji snažil chránit.

„Právě proto mu nedám příležitost, aby se mohl připravit a napadnout Hivránii. Pokusím se mu domluvit a budu doufat, že přijde k rozumu,“ odpověděl už klidněji.

Zale se ohlédl na Annemone a čekal na její svolení, než opět promluví. Nešťastně mu pohlédla do tváře. Byla sice ráda, že chtěl znát její názor, ale teď snad ani žádný neměla. Nebyla schopna se rozhodnout a dát mu odpověď. Pochopil její rozpoložení a odpověděl za ni sám: „Tak dobře. Sice se mi vůbec nelíbí, že ti v něčem takovém pomáhám, ale pokud tím ochráním Rohaté, jdu do toho,“ začal nejdřív Zale a Thomas se k němu posléze přidal: „Se mnou můžeš taky počítat, ale stále ber v potaz moje varování. Pokud nás zradíš, jsi mrtvý muž.“

Jediný, kdo neodpověděl, byla Annemone, která hleděla do země a myšlenkami byla už jinde. Tentokrát si vzpomněla na svou matku.

Bylo to dlouho, co jí její tvář nepřišla do hlavy. Neměla místo, kde by mohla navštěvovat její náhrobek. Nežůstala jí žádná věc

ze starého světa, kde společně žily. Nic, co by připomínalo tu Gaiu, kterou znala. V mohunském zámku zůstala hromada věcí, jež matce patřily, přesto ani jedna neměla pro Ann žádnou cenu. Pamatovala si podobu z fotek na jejím nočním stolku, ne z obrazů na zdech korunovačního sálu. Pamatovala si vůni jejích kopřivových doutníků a šeríku, který rostl za domem. Ne starých předmětů z ložnice bývalé mohunské královny, které dávno ztratily jakýkoliv pach. Zde byl její pravý domov, přesto v ní vzpomínky na ten starý probouzely stesk.

„Annemone?“ řekl tiše Blaze a ona pozvedla hlavu, aby se podívala na Drittana, který ji stále probodával pohledem. Nechtěl na ni vyvíjet nátlak, ale vzhledem k okolnostem bylo její rozhodnutí důležité. Potřeboval podporu Mohunského království. Potřeboval její podporu.

Hleděla do jeho černých očí, ale jako by v nich najednou neviděla nic. Netušila, že by před ní mohl mít ještě nějaké tajnosti. Myslela, že ho už zná. Očividně ne však dost na to, aby mu bezmezně věřila.

„Připravím loď z mohunských doků. Za dva dny můžeme vyrazit,“ řekla tiše, vyběhla z místnosti a bez vysvětlení za sebou práskla dveřmi. Opustila hradní knihovnu a vyšla do tmy hivránského sídla. Utíkala temnou chodbou a hledala kout, kam by se mohla uchýlit a být na okamžik sama.

Zale se hned vypravil za ní. A nemusel hledat dlouho. Našel sestru hned v první místnosti pod schody. A to v rohu korunního sálu. Byl to vlastně první prostor, kam byla po příchodu do Hivránie odvečena. Tady poprvé potkala nejen Arla, ale i Drittana a Blaze.

Stála u okna a její tvář osvětlovala záře úplňku. Prstem škrábala po skle a zdála se být myšlenkami opět někde jinde.

„Co se děje, Ann?“ přistoupil k ní, ale ona nebyla schopna jediného slova. „Chápu, že je to pro tebe těžké, ale mluv se mnou. Poslední dobou tě vidím až moc zamyšlenou a...“ pokračoval.

„Těžké? Těžké?! Ne, to není to správné slovo, Zale. Zkouška z matematiky na základce byla těžká. Tohle je, jako kdyby ti někdo neustále nořil obličej do bahna,“ okřikla ho.

„Sice nevím, o čem mluvíš, ale...“

„Přesně tak. Nevíš, o čem mluvím. Pro tebe je tohle denní chleba. Všechny ty spory, pře o království a děsivá rodinná tajemství. Ale na mě je toho už moc. Vůbec nechápu, jak mi tohle všechno dokázala matka tak dlouho tajit. Bez jediné emoce. Jak dokázala být tak silná. Musela opustit svoji zem, svoji lásku, všechno, jen aby mě zachránila. Kvůli situacím, jako je tahle, lidé umírají, utíkají ze své země a obětují se pro ostatní. Když jsem sem přišla, neměla jsem ani šanci se rozkoukat a rovnou jedné takové musela čelit. A... a... prostě jsem si naivně myslela, že tím vše skončilo, ale spíše mám přeskočit z bláta do louže,“ řekla nešťastně a Zale sestru objal, aby ji utěšil.

„Nemusíš to dělat, jestli nechceš,“ odpověděl tiše.

„O to nejde... Jen si prostě nepřijdu natolik silná, abych tomu znovu čelila,“ řekla a odtáhla se od něj.

„Silná? Ann, ty jsi ten nejsilnější člověk, jakého znám. Jako první ses dokázala postavit Arlovi, dokázala jsi nás všechny spojit, získala sis srdce všech, kteří tě mají rádi, zachránila jsi Coru, pomohla jsi Drittanovi. Dokonce jsi vstala z mrtvých,“ řekl a Ann se u poslední věty zasmála.

„Jen máš teď strach a to je v pořádku. Strach o ty, na nichž ti záleží, tě dělá ještě silnější. Navíc teď máš mě a já tě nenechám nikdy padnout na kolena,“ pronesl hrdě a pohladil ji po tváři. Ann si přitiskla jeho dlaň blíž k sobě a políbila ji.

„Já vím. Jsi poslední rodina, která mi zůstala, to mě drží nad vodou. Zaplňuješ prázdné místo, které zůstalo po smrti Gaii, a za to jsem ti vděčná.“

„Já zde pro tebe vždy budu, neboj,“ objal ji kolem ramen.

V knihovně mezitím vládly dvě oddělené rodinné konverzace. Blaze se snažil naléhat na Drittana, který z nervozity pil jednu sklenici pálenky za druhou. Naštvaně hleděl z okna a opět ignoroval všechna bratrova slova.

„Jsi si jistý, že je tohle správná volba? Sotva jedna bitva skončila, máme se hnát do další?“ šeptal, aby je Thomas s Corou neslyšeli.

„Nemyslím. Víím to. Neženu se do bitvy, chci si s Agnim pouze promluvit,“ procedil Drittan mezi zuby.

„Promluvit? Právě ti poslal vzkaz, ze kterého je jasné, že chce Hivránii, a ty čekáš, že si jen pokecáte? Víš moc dobře, že tohle může dopadnout hůř. Jestli se dozví, že máme královnu se schopnostmi, buď bude chtít Annemone pro sebe, anebo ji bude chtít zabít,“ křičel tiše a Drittan ho chytil pod krkem. Silně prsty sevřel jeho hrdlo, až se z něj vydralo lehké zakřupání.

„Přestaň takhle mluvit, jasný? Annemone se nic nestane, o to se postarám,“ zasyčel a odstrčil ho od sebe. Blaze se hlasitě nadechl. Nikdy neviděl svého bratra takto rozladěného. Pokud šlo o Ann, nedokázal se ovládat. Nikdy ne však natolik, aby vztáhl ruku na vlastního sourozence. Báł se této jeho nevyrovnané povahy a doufal, že ho temnota v jeho těle neovlivní při rozhodování. Chytil se za krk a nejistě po něm při pohledu na Drittana přejel dlaní.

„Doufám, že víš, co děláš, protože bych ti nerad připomínal, jak Annemone zemřela poprvé,“ řekl.

Drittan ho v tu chvíli chtěl praštit. Věděl však v hloubi srdce, že jeho bratr má pravdu. Odhodil skleničku a raději odešel do svých komnat. Nechtěl se s Blazem nadále hádat. Měl totiž proti němu skutečnost, které král Drittan nechtěl opět čelit. Nehodlal si ožiovat následky svého nerozvážného jednání.

„Chudák Annemone, dokážu si představit, jak se teď asi cítí,“ špitla tiše Cora, když viděla hádku mezi Blazem a Drittanem.

„Myslím, že je to dobře. Konečně se jí otevrou oči a uvidí, jaký Drittan ve skutečnosti je,“ pousmál se Thomas.

„Jak to můžeš říct?“ osočila ho se zamračeným pohledem.

„Však je to pravda. Zatím mi perfektně hraje do karet, abych se ho mohl konečně zbavit a...“ mrmlal a hrál si u toho s nožem.

„A co? Čekáš, že zradí Ann, zlomí jí srdce a ty budeš moct být na jeho místě? Nebuď hloupý. Jediný, kdo jí může zlomit srdce, jsi ty, když ho zabiješ. Byla schopna se za ním bezmyšlenkovitě vrhnout do víru temnoty a ty čekáš, že se jen tak odmiluje a padne ti do náruče?“ vysmála se mu Cora, ale víc ji překvapilo, když se smál i její bratr.

„Přesně to čekám, protože mi to slíbila. Dala mi slib, že pokud ji Drittan zradí, můžu ho zabít. Vyléčit její zhrzené srdce pro mě bude snadné. Až moc se brání tomu, aby mi nepodlehla.“

„Měl bys u toho především myslet na ni, a nejen na sebe,“ zašeptala Cora a taky odešla z místnosti. Thomasovi úsměv spadl, přesto stále hodlal bojovat. Pořád ve svém úsilí viděl jistou naději, a to i bez prolité krve.

Drittan celou noc pochodoval mezi zdmi hradu. Nemohl spát a bloumání po chodbách ho natolik uklidňovalo, že i jeho hlavu opustila myšlenka na Agniho. Na mysli mu však spočinul někdo jiný. A to Annemone. Nejen, že se jí chtěl omluvit, ale také s ní chtěl být chvílku o samotě. Doufal, že spolu po korunovací stráví nějaký čas, ale místo toho je nucen se připravovat na další cestu.

Kráčel dlouhou temnou chodbou při svitu měsíce a každý jeho krok doprovázelo hlasité klapnutí podpatku. Hlavou mu probleskl pocit déjà vu. Přesně touto chodbou se za Annemone vydal společně s Blazem po jejich prvním setkání. Nacházela se dokonce i ve stejné ložnici, ve které ji Arlo tehdy uvěznil. Nijak proti tomu neprotestovala, když ji komorná Ruby dovedla do téže místnosti.

Drittan se před dveřmi pomalu zastavil a na chvíli zaváhal, než pozvedl ruku ke klepadlu. Věděl, že je na návštěvy pozdě, přesto nedokázal čekat do rána. Doufal, že ani ona nemůže spát.

Že i ji sužuje myšlenka na něj. Chtěl ji vidět, cítit její vůni, hladit její hladkou kůži. Ale především chtěl opět pocítit teplo jejího lůna. Až moc po Ann toužil, než aby dokázal usnout jinak než v jejím objetí.

„Co tady děláš?“ ozvalo se mu za zády. Leknutím sebou lehce škubnul, avšak neohlédl se. Pomalu svěsil paži zpět k tělu a napřímil hrdě ramena. Podle hlasu okamžitě poznal Zala a došlo mu, co tam Annin bratr dělá. Střežil ji od příjezdu jako oko v hlavě. Drittan se ani nehnul a jen mezi rty tiše zasyčel: „Já jsem tu doma.“

„Doma? Ano. Teď jsi vlastně pánem hradu, že? Co z tebe vlastně udělalo následníka trůnu? Prvorozenství určitě ne. Moudrost asi také ne. Užitečná magická schopnost také ne. Ne, počkej. Už vím. Vražda krále a vlastního otce,“ řekl tak krutým tónem, že Drittana dokonale rozhněval doruda.

Drittan doširoka napnul svou hrud' a hlasitě se nadechl. Neřekl však nic. Nic, co by momentálně uhasilo jeho vztek. Pootočil svou tvář k Zalovi a pohlédl mu zamračeně do očí. Nemohl zasáhnout, pokud si přál mít krále Rohatého království na své straně. Hleděli jeden druhému do očí bez známek emocí. Ani jeden nehodlal ustoupit.

„Měl by ses vrátit do svých komnat,“ pokusil se ho Drittan odehnat. I když tak trochu tušil, že marně.

„To ty se vrať do svých komnat,“ ohradil se Zale nad jeho slovy.

„Neříkej mi, co mám dělat. Kdo ti dal právo mi rozkazovat? Nejsi v podřízené zemi, králi Zale,“ postavil se blíž proti němu.

„Takže to ti dává právo navštěvovat mou sestru v pozdních hodinách?“ přistoupil Zale s těmito slovy také blíž. Jejich tváře byly teď tak blízko, že i přes tmou mohli spatřit svůj hněv v očích.

Naštěstí jejich svár v pravou chvíli ukončila komorná, která svižným krokem přicupitala ke komnatám své paní. Prudce však zastavila při pohledu na dva panovníky stojící u vchodu. Vyděšeně vyhrkla, div nerozlila obsah malého šálku, který držela v rukách.

„Ruby? Co tu děláš?“ zeptal se pohotově Drittan.

„Královna nemohla spát a poslala mě pro šálek čaje s mlékem,“ zakoktala a vyděšeně se u toho třásla, až byl slyšet zvuk hrnečku klepajícího o podšálek.

„V pořádku. Můžeš jít,“ pokynul dívce a oba čekali, než se ztratila za dveřmi Annemoniny ložnice. Naposledy na sebe pozvedli obočí a nakonec beze slova odkráčeli do svých ložnic.

Annemone nemohla celou noc usnout a podle výrazu ve tvářích ostatních následníků nebyla jediná. Opět ji tížila noční můra. Pokaždé ale jako by se jí sen snažil něco ukázat a naznačit. Něco, co měla pochopit. Ale co? Netušila, co jí unikalo.

Všichni už stáli brzy ráno venku u svých koní, připraveni vyjet. Všichni až na hivránského krále.

„Bože, vypadáš stejně, jako se já cítím,“ zasmála se Cora, když vyšla z hradu směrem k Ann.

„Celou noc jsem musela přemýšlet. Jestli je to, co děláme, opravdu nejlepším řešením,“ řekla tiše zrzka a utahovala při tom své kobyle sedlo.

„Nezbývá nám nic jiného než věřit Drittanovi,“ odfrkla si Cora s pohledem na ostatní. Ani jejich tváře nebyly plné důvěry k vladaři. Jediné, jak to mohli vyřešit, bylo ho následovat a přesvědčit se o Agniho úmyslech sami.

„Nejde o důvěru, ale o řešení. Chápu, že Drittan nechce Hivránii vystavit nebezpečí, ale může to být celé také jen past. Myslím, že nám neřekl vše, co bychom měli vědět,“ dodala potichu, jelikož periferně zbystřila, jak vychází z hradní brány a jde rychlým krokem přímo k ní. Cora sklopila oči a nenápadně poodešla, aby je nechala o samotě.

„Ann, můžu s tebou mluvit?“ začal hned zhurta.

„Ty můžeš všechno, ne?“ odsekla a dál si hleděla svého.

Drittán přešel její špatnou náladu a pokračoval: „Vyslala jsi zprávu do svého království?“

„Včera v noci jsem poslala zprávu kapitánu Firthovi. Sejdeme se v přístavu na hranicích,“ odpověděla chladně.

Drittán mlčel. Věděl, že po včerejším rozhovoru si bude muset její důvěru opět získat.

„Ještě něco?“ podívala se na něj a při pohledu do jeho černých očí bylo složité zachovat kamennou tvář. Dlouho mlčel, než se odvážil promluvit. Nesnesl však pocit, že by o ni přišel. Že by k němu chovala jiný cit než láskyplný. Ani to, že by na něj snad byla našťvaná a on by musel snášet to nepříjemné ticho, které zrovna u jeho milé bylo výjimečné.

Spatřil, s jakým úsilím se snaží skrýt své pravé pocity. Jak mu vehementně odolává. Nedokázala se na někoho hněvat příliš dlouho. A to byla jedna z jejích nejlepších vlastností vzhledem k tomu, jaké množství špatných rozhodnutí se jí od nejbližších dostávalo.

„Nenuť mě ti přede všemi dokazovat, komu vlastně patříš,“ zasyčel a přistoupil blíž.

„Patříš? Máš pocit, že ti patřím?“ osočila se a ihned se zakoktala, když ucítila jeho hrudník tisknoucí se k jejímu.

„Pocit? Jsem o tom dokonce přesvědčen. Také jsem přesvědčen o tom, že by ti stačilo jediné slovo, jediný pohyb prstem a já, král Hivránské říše, bych ti klečel u nohou, Výsosti,“ řekl a rychlým pohybem si Ann přitáhl kolem pasu k sobě. Přisál se jí na rty a pevně ji u toho svíral v objetí. Annemone se doslova podlomila kolena. V tu chvíli zapomněla, že na něj byla našťvaná. Byla to od něj podlá taktika, jak jí z hlavy vymazat všechny obavy.

„Hele, vy dvě mavily, nechte si to na později,“ zakřičel pobaveně Blaze ze sedla svého hřebce.

Drittán se zamračil a neochotně se od Ann odtáhl. Bylo mu jedno, že je všichni pozorují. Chtěl teď zapomenout na celý svět, na Agniho, na dlouhou cestu a být jen s Ann. Tady a teď. Toužil

po ní už od včerejší noci. Chtěl znovu ochutnat její rty. Věděl, že se té sladké chuti nikdy nenasytí. Dlaněmi sjel po jejích tvářích a zlověstně přejel pohledem po bratrovi, který se jen bavil tím, jak ho potrápil svými poznámkami. Vztek se přesunul z Annina bratra na toho jeho. Neustále někdo zasahoval do jejich soukromí. I Annemone vyrušil z blaženého pocitu našťvaný pohled nejen Zala, ale i Thomase. Oba ji totiž zamračeně pozorovali. Ani jednomu se nezamlouval její vztah s Drittanem.

Raději rychle naskočila na hřbet své kobyly, popohnala ji a jako první vyjela směrem na západ.

Drželi se celou dobu podél pobřeží a naskytl se jim tak pohled na krásy pláží a útesů na kraji Redanského moře. Šumění vln narušovalo nepříjemné ticho, jež během cesty vládlo. Jediní, kdo se snad dobře bavili, byli Zale a Cora.

Během jízdy se velmi spřátelili. Drželi se v povzdálí od skupiny a hlasitě se smáli. Ann byla na jednu stranu ráda, že Cora dokázala nemožné a Zale se konečně usmíval, přesto žárčila a chtěla nyní pozornost kamarádky pro sebe.

Ti dva byli taky jediní, koho v tu chvíli nezajímala cesta, jež je čeká. Na rozdíl od Drittana, Blaze a Thomase, kterým myšlenky na cíl cesty narušovaly pozornost. Ann se zoufale rozhlížela a hledala spřízněnou duši, která by ji potěšila milým slovem. A jediný, kdo popravdě přečetl její myšlenky a přihnal se s úsměvem, byl Dagon.

„Mohu ti dělat společnost, Annemone?“

„Asi tě Zalovi ukradnu pro sebe. Víš přesně, kdy se máš objevit,“ zasmála se a byla mu vděčná za projevenou empatii.

„Pro někoho je to koukám cesta utrpení, pro druhé zas zábavný výlet,“ dodal a podíval se za sebe na Coru, která právě dostala šílený záchvat smíchu. Thomase už její koketování se Zalem štvalo a neustále se na ni zamračeně ohlížel. Ann celá takhle scéna přišla natolik vtípná, že se také zasmála. Věděla, že Thomas svou sestru celý život až moc chránil před vším možným. Jen na případné nápadníky nebyl nikdy připraven. Až příliš rychle mu dospěla před očima.

„Asi se přidám k té druhé skupině,“ rozhodla se Ann.

„V tom případě se mnou počítej. Myslím, že je celá tato situace přehnaně vyhocená. Agni pouze vyhrožuje, a přitom nemá čím. Drittan se zbytečně stresuje,“ pokračoval, ale nevšiml si, že ho právě zmiňovaný král poslouchá.

„Zbytečně stresuje? Kdo jsi, že používáš tak silná slova?“ osočil ho Drittan našťvaně.

Dagon otráveně protočil oči a podíval se na něj. „Omlouvám se, ale pouze jsem se snažil uklidnit svou paní. Jako jediný,“ dodal tiše a popohnal koně vpřed. Ann znovu posmutněla, když Drittan odehnal jejího přítele, ale potěšilo ji, když se rozhodl dělat jí společnost sám.

„Proč jsi tak nevrlý? Co nás vlastně na Hvaghoru čeká?“

„To právě netuším, proto se toho tolik děším. Zjistil jsem totiž, že náš otec nechal Agniho celé roky sledovat. Našel jsem v jeho pokoji tajné vzkazy od špeha, jenž mu posílal zprávy z Hvaghoru,“ řekl rozrušeně.

„Cože? Jaké vzkazy?“ lekla se Annemone.

Drittan se nenápadně rozhlédl, aby se ujistil, že je nikdo neposlouchá. „Nejspíš se jeho jednání obával již delší dobu. Zjistil totiž, že začal na ostrově těžit drahé kameny. Byl natolik hamižný, že vytvořil těžiště po celém obvodu Hvaghorské hory. Z bohatství, které nabyl, si zakoupil armádu těch nejlépe vycvičených mužů. Z poslední zprávy jsem vyčetl, že mu napomáhal i někdo z našeho ostrova,“ šeptal.

„Počkej,“ zarazila ho. „Pořád nechápu, když je tak mocný a bohatý, proč ho zajímá Hivránie?“

„Nejde tak o zem, jako o princip. Má pocit, že po smrti svého bratra, jenž nesplnil otcovu vůli, má nárok na trůn on. Netuší však, že jsem království opět rozdělil, a bude tak požadovat celý ostrov.“

„A ty čekáš, že mu jen tak domluvíš?“ pochybovala Ann.

„Agni je možná podlý, ale není to blázen. Věřím, že si mě bude chtít vyslechnout,“ dodal smutně a Ann na okamžik utichla. Drittan se přiblížil a chytil ji za ruku.

„Nemusíš se bát, všechno dobře dopadne. Uvidíš.“

